

[Inger Stilling Pedersen]

ting og se på, om der er noget af det, vi kan bruge i forbindelse med alle de øvrige tiltag, vi har gjort omkring volden i samfundet. Ét er i hvert fald vigtigt, og det er, at vi sætter alle kræfter ind for at bekæmpe volden. Den er ofte så meningsløs, og vi ved aldrig, hvem der bliver den næste den rammer, og hvilke tragedier der følger med.

Så vi går ind i udvalgsbehandlingen med en positiv indstilling til at se på problemerne.

Ebba Strange (SF):

Det er 5 eller 6 år siden, jeg sad ovre på Kriminalistisk Institut og for første gang for alvor diskuterede konfliktrådsløsninger. Der var repræsentanter for Norge, der var repræsentanter for Finland, der var repræsentanter for Justitsministeriet, Statsadvokaturen. Og så var der en repræsentant for DSB og en kriminolog, og det var egentlig dem, der havde lagt op til debatten. De havde at gøre med alle de unge mennesker, der gik og lavede hærværk på S-togene med graffiti og med at skære sæderne op, og havde tænkt på, om man dog ikke kunne lade dem reparere de S-tog i stedet for at give dem en anden straf. Og det syntes jeg selvfølgelig var frygtelig spændende.

Siden har jeg været meget optaget af det her og læst alle de forskellige rapporter fra fremmede lande, som er til at få, hvis man er interesseret i det, og da så justitsministeren – og nu kommer så mit svar til hr. Holger Graversen om, hvorfor jeg nævner det i min fremsættelse – havde konfliktrådsmodellen med i sin voldspakke, så tænkte jeg: Gad vide, om der er nogen, der overhovedet vil bruge konfliktråd i forbindelse med voldssager, for dér har man godt nok været i nærkontakt, og det er ikke sikkert, man bryder sig om at komme særlig meget mere i nærkontakt.

Der er under debatten her i dag blevet talt meget om vold. Jeg kan selvfølgelig ikke vide, hvor mange voldsmænd og volds ofre der ville ønske at bruge en konfliktråds løsning, hvis det var muligt, men jeg tror personlig ikke, det ville være så forfærdelig mange. Det tror jeg faktisk ikke. Jeg vil ikke afvise, at der kan findes nogle eksempler, men i et værtshusslagsmål kan det kan være lidt tilfældigt, hvem der er blevet offer, og hvem der er blevet voldsmand, eller i nabostridigheder, det vil jeg slet ikke afvise. Men jeg tror i langt højere grad, det ville

blive brugt – hvis man havde lov til det i Danmark, og det er også de erfaringer, man har fra andre lande – i forbindelse med hærværk, indbrudstyverier, røverier og den slags ting, hvor man måske fra begge sider kan være interesseret i at få klaret sagen igennem et konfliktråd.

Når vi har valgt så høj en ramme som op til 1 års fængsel – og jeg tænkte nok, den ville støde an – så er det, fordi vi jo skulle finde en grænse. Da vi i SF havde set ministerens voldspakke, gik jeg til min baggrundsgruppe og sagde: Ved I hvad, nu vil jeg altså have lavet et forslag om konfliktråd, for nu synes jeg, tiden er inde. Nu har vi fået et regeringsskifte, og vi har dog i hvert fald en minister, som vil diskutere begrebet, og nu har jeg lyst til, at vi laver det. Og så satte vi os ned og lavede det. Det er selvfølgelig ikke perfekt – det er jo svært som privatpersoner at lave et lovforslag – men det indeholder de principper, som vi synes burde ligge til grund for sådan et konfliktråd.

Når vi satte grænsen så højt som ved 1 års fængsel, så er det jo ikke, fordi vi tror, at alle disse 90 pct. af straffesagerne vil blive henvist til konfliktrådet. Der skal jo eksistere en gerningsmand. Når vi har skrevet, at personen ikke skal have erkendt sin skyld, så er det, fordi han godt kan være sigtet for et eller andet, som han ikke erkender sig skyldig i; men han skal i hvert fald være gået så langt, at han siger: Ja, jeg havde noget med det at gøre, jeg var involveret på en eller anden måde, men jeg kan ikke erkende mig skyldig i den sigtelse. Så meget skal han jo eksistere som gerningsmand. Og på samme måde skal der også eksistere et offer, for ellers er det umuligt.

Jeg tror, det vil virke fremmed på folk i starten, og derfor tør jeg slet ikke skønne, hvor mange der eventuelt ville bruge den løsning.

Jeg ved godt, at man i Norge typisk bruger det i sager, som ikke giver fængselsstraf. Den diskussion har vi selvfølgelig været igennem, og vi har så valgt den model, som er skitseret i lovforslaget. Når vi ikke har undtaget vold og narko, men udtrykkeligt kun sædelighedsforbrydelserne og alt det med statens sikkerhed og alle de kapitler i straffeloven, så er det, fordi vi synes, at muligheden skulle være der. I modsætning også til andre lande er det jo knyttet til retterne, og derved har vi altså valgt, at det enten er politiet, anklagemyndigheden eller retten selv, som kan henvise.